

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **M. J.**,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Chráskou,
sídlem Ohradské náměstí 1621/5, Praha 5,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5,

za účasti

osob zúčastněných na řízení: 1. **Č. t. i. a.s., IČO X**,
sídlem X
2. **P. p. D., a.s., č. k. P. p., a.s., IČO X**,
sídlem X,
3. **O. M.**,
sídlem X,
zastoupené advokátem JUDr. Tomášem Farou,
sídlem Tábořská 411/34, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2018, č. j. 082719/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 10. 6. 2018, č. j. 082719/2018/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- [illegible]

rozhodnutí se souladem plánovaného vyvlastnění části dotčeného lesa s územním plánem nezabývalo, a žalovaný měl proto konstatovat jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Doplnění odůvodnění považuje žalobce za nepřípustné. Žalobce též nesouhlasí s doplněným odůvodněním, neboť v územním plánu je sice zpevněná pěší komunikace podél ulice X vymezena, ale na druhé straně ulice, než se nachází dotčený les, přičemž tato pěší komunikace uvedená v územním plánu nemá žádnou návaznost na předmětnou stavbu. Územní plán proto nemůže být podkladem pro úvahy o vyvlastnění části dotčeného lesa. Před úvahami o vyvlastnění je třeba zkoumat záměry uvedené v územním plánu. Z judikatury vyplývá, že není-li umísťovaná stavba souladná s územním plánem, vyvlastnění není možné. K tomu odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 10 A 32/2016-52. Žalovaný se dle žalobce tomuto posouzení v napadeném rozhodnutí vyhýbá, neboť by musel řešit zjevný nesoulad stavby s územním plánem. Doplněné odůvodnění je proto dle žalobce neúplné a v rozporu s judikaturou.

6. Žalobce rovněž žalovanému vytýká, že se nevypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně chybějícího určení rozsahu, v němž je uvažováno o vyvlastnění části dotčeného lesa.
7. Žalobce konečně namítá, že Ministerstvo kultury zahájilo řízení o prohlášení dotčeného lesa za kulturní památku. V případě prohlášení za kulturní památku budou podmínky týkající se dotčeného lesa uvedené v prvostupňovém rozhodnutí stavebního úřadu nepoužitelné. Žalobce namítá, že řízení o prohlášení za kulturní památku bylo zahájeno dne 4. 1. 2018, tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Navíc není dle žalobce podstatné, kdy bylo řízení o prohlášení za kulturní památku zahájeno, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí bylo zahájení řízení žalovanému známo, a byl proto povinen přezkoumávat soulad rozhodnutí s jiným speciálním řízením týkajícím se téhož území, což neučinil. Žalovaný připustil, aby u dotčeného lesa bylo postupováno podle prvostupňového rozhodnutí v rozporu s režimem kulturní památky, což považuje žalobce za nepřijatelné. Rozhodnutí stavebního úřadu počítá s kácením lesní zeleně a s tím, že příslušný orgán státní správy lesů bude požádán o odnětí části lesních pozemků dotčených stavbou z pozemků určených plnění funkcí lesa, což by nebylo v případě prohlášení dotčeného lesa za kulturní památku možné. Takovou situaci neměl žalovaný připustit.
8. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Dle žalovaného námitka odnětí části lesních pozemků dotčených stavbou z pozemků určených k plnění funkcí lesa a jejich následného osazení míří na absenci souhlasu žalobce se stavbou, který však není pro vydání územního rozhodnutí nutný. Námitka žalobce, že nejsou splněny podmínky pro vyvlastnění, neboť se na žalobce nikdo neobrátil s dotazem, zda je možná jiná alternativa umožňující realizaci stavby, náleží až do vyvlastňovacího řízení, nikoli do územního řízení. Žalovaný nepovažuje nahlédnutí do územního plánu a popis toho, co je v něm uvedeno, za nepřijatelný způsob doplnění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobce tvrdí, že veřejně prospěšná stavba popsaná v územním plánu jako zpevněná pěší komunikace min. šíře 1,5 m podél ulice X je odlišná od předmětné stavby, není patrné, z jakých konkrétních podkladů vychází, a na tuto žalobní námitku proto nelze dle žalovaného věcně reagovat. Řízení o prohlášení lesoparku na pozemcích žalobce za kulturní památku bylo zahájeno po vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi, v tomto případě žalobci. V průběhu odvolacího řízení bylo žalovanému známo, že je řízení

o prohlášení lesoparku na pozemcích žalobce za kulturní památku vedeno, a proto se touto námitkou podrobně zabýval a odůvodnil, proč není důvod k přerušení řízení.

9. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že nenamítá absenci svého souhlasu, ale skutečnost, že žalovaný a stavební úřad nerespektují ústavní zásady ochrany vlastnictví, neboť určují, jakým způsobem bude nakládáno s majetkem žalobce, aniž mu byl dán prostor k vyjádření, a tedy i ochraně jeho vlastnického práva. Pokud žalovaný uvádí, že argumentace žalobce o nepřípustnosti vyvlastnění náleží do vyvlastňovacího řízení, žalobce uvádí, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že je zřejmé, že pozemky pro stavbu lze vyvlastnit. Jelikož tuto otázku otevřel stavební úřad, měl se žalovaný námitkou žalobce řádně zabývat, aby byly dodrženy zásady správního řízení, zejména zásada transparentnosti. Má za to, že pokud by se závěrům stavebního úřadu o možnosti vyvlastnění nebránil, bylo by to proti němu použito ve vyvlastňovacím řízení. Trvá na tom, že doplnění odůvodnění bylo nepřijatelné, neboť popírá povahu odvolacího řízení a zásadu dvouinstančnosti. Navíc se žalovaný nevyjádřil k námitce žalobce, že územní plán neobsahuje zpevněnou pěší komunikaci podél ulice X na straně dotčeného lesa, pokud pouze uvedl, že na ni nelze věcně reagovat. Důkaz negativní skutečnosti nelze předkládat. Bylo naopak na žalovaném, aby sdělil, kde se v příslušném územním plánu nachází odkaz na zpevněnou pěší komunikaci na straně dotčeného lesa. Pokud tak neučinil, je to patrně z důvodu, že ji územní plán nevymezuje. Žalobce uvádí, že oznámení o zahájení řízení o prohlášení za kulturní památku bylo některým účastníkům doručeno před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Zdůrazňuje, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Žalovaný se dle žalobce se zahájeným řízením dostatečně nevypořádal. Nezabýval se tím, jaké mohou nastat situace, jaké mohou přivodit důsledky a jak se případně mají sladit rozporuplné zájmy vyjádřené v rozhodnutí stavebního úřadu, které předpokládá kácení, a v zákoně o památkové péči.
10. Třetí osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí žaloby. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.
11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce s projednáním věci bez jednání vyslovil souhlas a žalovaný na výzvu soudu nesdělil, že by s tímto postupem nesouhlasil, a má se tedy za to, že s ním souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.); nadto soud dospěl k závěru, že je na místě postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který rozhodnutí věci bez jednání předpokládá.
12. Soud k námitce žalobce, že mu nebyl dán prostor se vyjádřit k nakládání s jeho majetkem, konstatuje, že žalobci bylo dne 27. 11. 2017 doručeno oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání. Současně byl poučen o právu uplatnit námitky nejpozději při ústním jednání a vyjádřit se k podkladům a též o možnosti nahlížet do podkladů pro rozhodnutí (viz oznámení o zahájení územního řízení ze dne 21. 11. 2017 včetně doručenky). Žalobce možnosti uplatnit námitky využil, přičemž své námitky omezil na nedostatek jeho souhlasu s umístěním stavby (viz námitky žalobce ze dne 22. 12. 2017 podané k poštovní přepravě 3. 1. 2018). Při ústním jednání dne 4. 1. 2018 byla zástupkyně žalobce seznámena

s projektovou dokumentací a podklady pro vydání rozhodnutí (protokol ze dne 4. 1. 2018), tedy mimo jiné i závazným stanoviskem Městského úřadu B. n. L.-S. B., odboru životního prostředí, ze dne 31. 7. 2017, č. j. OŽP-51918/2017-CADAN (dále jen „závazné stanovisko orgánu státní správy lesů“), které stanovilo podmínky týkající se lesních pozemků, jež stavební úřad převzal do prvostupňového rozhodnutí (mj. požadavek žádosti o odnětí části lesních pozemků dotčených stavbou z pozemků určených k plnění funkcí lesa a zákaz rekonstrukcí omezit lesní hospodaření na zbývajících částech lesního pozemku). Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce měl prostor se ve věci vyjádřit, a bylo na něm, jakým způsobem svých práv využije. Námitka žalobce, že mu nebyl dán prostor se vyjádřit, tedy není důvodná. Nadto je třeba konstatovat, že prvostupňové rozhodnutí nestanoví žalobci povinnost vyjmout pozemky z plnění funkcí lesa a následně je osázet. Jedná se o podmínky pro umístění stavby, které tíží stavebníka. Současně se předpokládá, že stavebník získá právo k pozemkům, jež jsou nyní ve vlastnictví žalobce, ať již na základě smlouvy nebo vyvlastněním.

13. Pokud žalobce namítá, že žalovaný ani stavební úřad se přes připomínky žalobce nezabývali tím, zda bude za změněných podmínek týkajících se dotčeného lesa možné řádně plnit povinnosti lesního hospodaření, soud konstatuje, že žalobce neuvádí, jakými konkrétními připomínkami se stavební úřad a žalovaný nezabývali. Lze tedy pouze obecně konstatovat, že stavební úřad se s uplatněnými námitkami žalobce, které se týkaly zejména nedostatku jeho souhlasu a obecně zásahu do vlastnického práva, zabýval, přičemž z ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 193/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“; viz přechodné ustanovení čl. II bodu 10 zákona č. 225/2017 Sb.), vyplývá, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží. Nadto nelze souhlasit s žalobcem, že by se stavební úřad nezabýval vlivem na lesní hospodaření na zbývajících částech lesních pozemků, jestliže v souladu se závazným stanoviskem orgánu státní správy lesů jako podmínku pro umístění stavby stanovil, že rekonstrukcí nesmí dojít k omezení lesnického hospodaření na zbývajících částech lesního pozemku a rekonstrukce nesmí být započata před vydáním rozhodnutí státní správy lesů o dočasném odnětí pozemků plnění funkcí lesa. Stavební úřad tedy dle § 90 písm. e) stavebního zákona posoudil soulad s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů. Žalobce v odvolání ani v žalobě nikterak nespécifikoval, jaké povinnosti mu umístěním stavby bude znemožněno splnit, a nebylo tedy ani možné tyto námitky a dotčení žalobce konkrétně posoudit. Je věcí účastníků, aby uplatnili včasné konkrétní námitky proti umístění stavby (§ 89 odst. 3 stavebního zákona), aby o nich mohl stavební úřad rozhodnout. Námitka žalobce tedy není důvodná.
14. K námitce žalobce, že se nikdo nepokusil získat práva k jeho pozemkům dohodou nebo jiným způsobem v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění, soud konstatuje, že podmínkou, za jejíhož splnění nemusí stavebník dokládat souhlas vlastníka pozemku dle § 86 odst. 3 stavebního zákona, je pouze možnost daný pozemek vyvlastnit. Vztahem územního a vyvlastňovacího řízení se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016-40, uvedl, že „v případě staveb, pro které lze vyvlastnit, se nejprve rozhoduje o jejich umístění v územním řízení. Teprve poté (pokud k žádosti o územní rozhodnutí nebyl předložen souhlas vlastníka pozemku) je možné vést řízení vyvlastňovací, jehož předmětem je úplné posouzení podmínek pro vyvlastnění dle § 3 – 5

zákonu o vyvlastnění. Tyto závěry jsou podpořeny i výslovným zněním dotčených právních předpisů. Dle § 86 odst. 3 stavebního zákona ve vztahu k žádosti o územní rozhodnutí platí, že jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit. Pokud by mělo být o vyvlastnění rozhodnuto již před vydáním územního rozhodnutí, nedávalo by žádný smysl v územním řízení posuzovat, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. Zákon by jednoduše uložil žadateli povinnost předložit v územním řízení předchozí rozhodnutí o vyvlastnění. Takto je ostatně koncipován § 18 odst. 3 písm. b) zákona o vyvlastnění, podle něhož je k žádosti o vyvlastnění třeba připojit územní rozhodnutí, vyžaduje-li jeho vydání pro daný účel vyvlastnění zvláštní právní předpis a není-li stavební úřad, který je vydal, současně vyvlastňovacím úřadem. V okamžiku podání žádosti o vyvlastnění tudíž musí žadatel disponovat pravomocným územním rozhodnutím. Pravomocné územní rozhodnutí tak představuje předpoklad pro následné zahájení vyvlastňovacího řízení, což potvrdil ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (z aktuálních rozhodnutí např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, nebo ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016-29).“ V rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby musí disponovat majetkoprávním titulem, popřípadě dokladem či smlouvou prokazujícími, že na příslušných pozemcích může stavět. To není potřeba, pokud lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. O vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 od st. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou na plnění ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem.“ V rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016-29, publikovaném pod č. 3558/2017 Sb. NSS., Nejvyšší správní soud uzavřel, že „[v] územním řízení je nutné posoudit, zda je teoreticky možné vyvlastnit pozemek, k němuž žadatel nemá žádný majetkoprávní titul. Jednotlivé podmínky pro vyvlastnění podle [§ 170 stavebního zákona](#) z roku 2006 se však posuzují v samostatném řízení o vyvlastnění.“

15. Úlohou správních orgánů v projednávané věci bylo v územním řízení v souladu s ustanovením § 86 odst. 3 stavebního zákona pouze posoudit, zda je pro navrhovanou stavbu dán stavebním zákonem nebo jiným zvláštním zákonem, v daném případě ustanovením § 17 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 268/2015 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), vyvlastňovací titul. Jednotlivé podmínky pro vyvlastnění, včetně podmínek stanovených v § 3 odst. 1 větě druhé a § 5 zákona o vyvlastnění, budou posuzovány následně v samostatném vyvlastňovacím řízení [§ 18 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění]. Stavební úřad a žalovaný proto nepochybili, jestliže splnění podmínky v § 3 odst. 1 větě druhé a § 5 zákona o vyvlastnění v územním řízení neposuzovali, respektive nepovažovali její splnění za rozhodné pro vydání územního rozhodnutí. Konstatování stavebního úřadu, že dotčené pozemky lze vyvlastnit, a proto nebylo třeba požadovat doložení vlastnického nebo jiného

práva stavebníka k pozemku, je ve spojení s odkazem na ustanovení § 17 zákona o pozemních komunikacích třeba chápat pouze jako konstatování možnosti vyvlastnění z hlediska existence zákonem stanoveného účelu pro vyvlastnění. To je zřejmé též z napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný doplnil obecné vysvětlení vztahu územního a vyvlastňovacího řízení a jejich předmětu. Námitku žalobce soud tedy neshledal důvodnou.

16. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s namítaným chybějícím určením rozsahu, v němž je uvažováno o vyvlastnění části dotčeného lesa. Z napadeného rozhodnutí a v něm citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, je patrné, že žalovaný nepovažoval odvolací námitku, že prvostupňové rozhodnutí postrádá odůvodnění rozsahu vyvlastnění, za důvodnou. Uvedl, že pro předběžné posouzení možnosti vyvlastnění v územním řízení je rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely vyvlastnění. Zda je skutečně dán veřejný zájem na vyvlastnění a jsou splněny další zákonné podmínky, není předmětem územního řízení, ale samostatného vyvlastňovacího řízení, a v územním řízení je není třeba zvláště zkoumat. Soud souhlasí s žalovaným, že úplné posouzení podmínek pro vyvlastnění zakotvených v § 3 až 5 zákona o vyvlastnění je předmětem vyvlastňovacího řízení, v němž se řeší též konkrétní rozsah vyvlastnění dle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění, podle něhož lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.
17. K námitce žalobce týkající se posouzení souladu s územně plánovací dokumentací soud předesílá, že správní řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení, tedy tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím.
18. V daném v případě se však soud ztotožňuje s žalobcem, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části neobstojí. Z napadeného rozhodnutí se podává, že se jedná o rozšíření chodníku podél silnice č. X včetně osvětlení a odvodnění. Žalovaný uvádí, že v konkrétním případě je dle platného územního plánu obce M. jako veřejně prospěšná uvedena i zpevněná pěší komunikace min. šíře 1,5 m podél ulice X, na níž se nachází i předmětná silnice č. X. Soud se zbožňuje s žalobcem, že v grafické části územně plánovací dokumentace platné ke dni rozhodnutí žalovaného (ve znění změny č. 3 účinné od 9. 3. 2018) žalovaným uváděná pěší komunikace není vymezena na pozemcích žalobce, ale na protější straně ulice (viz úplné znění územního plánu M. po změně č. 3, výkres č. 3 – výkres obecně prospěšných staveb, opatření a asanací, plocha WT 4, v části 7 textové části, která nebyla dotčena změnou č. 3). Z dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (viz příloha C.3 Koordinační situace v části týkající se pozemků parc. č. X a X, zejm. SO 134, a s. 18 souhrnné technické zprávy) je patrné umístění chodníku podél ulice X, který zasahuje na pozemky žalobce. Pokud se tedy mělo posouzení žalovaného týkat dotčených pozemků, pak nemá podklad v obsahu spisu. Pokud se posouzení netýkalo dotčených pozemků ve vlastnictví žalobce, pak ve vztahu k nim posouzení stavby s územně plánovací dokumentací absentuje. Soulad s územně plánovací dokumentací je otázkou zákonnosti rozhodnutí, a stavební úřad, respektive žalovaný, byli povinni se jím přezkoumatelným způsobem v územním řízení zabývat. Nedostatek posouzení souladu stavby na části pozemků žalobce s územně plánovací dokumentací nelze překlenout ani ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, v němž stavební úřad pouze konstatoval soulad s územním plánem obce M. u P. z roku 2002, změnou č. 1 z roku 2002 a změnou č. 2 z roku 2013 s tím, že rekonstrukce silnice X a mostu ev. č. X je navržena výhradně

v koridoru stávající silnice, která je v souladu s územně plánovací dokumentací. Umístěním komunikace pro chodce, jejíž průběh je vyznačen v příloze C.3 Koordinační situace, se stavební úřad konkrétně nezabýval. Základním předpokladem pro vydání územního rozhodnutí je soulad záměru s platnou územně plánovací dokumentací, tedy mimo jiné územním plánem, a s cíli a úkoly územního plánování, které územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí, a který též stanoví plochy pro veřejně prospěšné stavby [§ 2 odst. 1 písm. n), § 18 a § 19, § 43 odst. 3 a 5, § 90 písm. a) a b) a § 92 odst. 2 stavebního zákona]. I vyvlastnění je možné, jen jestliže je prokázán soulad s cíli a úkoly územního plánování, které jsou konkretizovány v územním plánu, po vydání územního rozhodnutí [§ 3 odst. 2 a § 18 odst. 3 písm. b) zákona o vyvlastnění], je-li stavebním zákonem vyžadováno. Jelikož napadené rozhodnutí (ani ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) neobsahuje přezkoumatelné posouzení souladu stavby umístované na pozemcích ve vlastnictví žalobce s platnou územně plánovací dokumentací (územním plánem), nelze rozhodnutí v této části přezkoumat. Námitka žalobce je tedy důvodná.

19. K namítanému zahájení řízení o prohlášení předmětných pozemků za kulturní památku soud uvádí, že pro rozhodnutí je rozhodný právní a skutkový stav v době jeho vydání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. [6 As 23/2006-98](#)). Žalovaný se proto měl zabývat i tím, zda umístění stavby není v rozporu s povinnostmi vlastníka dotčených pozemků dle § 3 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), podle něhož je vlastník povinen od doručení vyrozumění podle § 3 odst. 2 zákona o státní památkové péči až do rozhodnutí ministerstva kultury chránit svoji věc nebo stavbu před poškozením, zničením nebo odcizením a oznámit ministerstvu kultury každou zamýšlenou i uskutečněnou změnu jejího vlastnictví. Konstatování, že na pozemcích žalobce k žádnému kácení nedochází, lze považovat za dostatečné, neboť na základě územního rozhodnutí ještě kácet stromy na dotčených pozemcích nelze. Dále soud připomíná, že územní rozhodnutí žalobci žádnou povinnost neukládá a nebrání mu v plnění povinností dle uvedeného ustanovení. Soulad s veřejným zájmem a cíli a úkoly územního plánování (mezi které lze řadit též ochranu kulturních hodnot) je dále řešen též v řízení o vyvlastnění. Soud dále poznamenává, že na věc, která je předmětem řízení o prohlášení za kulturní památku, nedopadá stejná památková ochrana jako na kulturní památku. Pokud by nicméně hrozilo poškození nebo zničení věci, ministerstvo kultury, jemuž je vlastník povinen oznámit veškeré zamýšlené změny vlastnictví či užívání, může předběžným opatřením podle [§ 61 odst. 1 správního](#) řádu zatímně poměry upravit a přikázat stavebníkovi, aby se provedení umístěné stavby zdržel.
20. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení tři úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsal žaloby a repliky. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 9 300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobce též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 10 200 Kč, tedy 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

22. O nákladech osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 5. s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve výroku III. rozsudku, neboť jim nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem za situace, kdy soud těmto osobám žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

